

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 26 FEBRUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN AAN PIUS IX.

De personen die nog verlangen deel te nemen aan het werk der Nieuwjaarsgiften, worden verzocht ons hunne giften zonder uitstel te doen toekomen, omdat de lijsten weldra zullen gesloten worden.

9de LIJST

Bedrag der vorige lijsten	fr. 4294.93
M. Schaezen, président honoraire à la Cour d'appel de Liège.	20.00
Un anonyme de Vlytingen,	10.00
M. Deploige, burgemeester te Widoie,	15.00

Reçu par l'entremise de M. le doyen de Tongres :

Une famille de Tongres qui demande humblement la bénédiction de Sa Sainteté et une prière pour obtenir la parfaite résignation à la S ^{te} volonté de Dieu et une bonne mort,	20.00
Quatre enfants de Tongres: Saint Père, bénissez notre jeunesse,	5.00
Trois domestiques: Peu, mais de bon cœur, St-Père, Votre bénédiction, s. v. p.,	1.00
Un membre de la Sainte Famille de Tongres, 2 ^e don,	2.50
Des anonymes de Tongres,	3.00
La fille Marie Heymans,	2.50
Une pieuse veuve de Tongres qui ne veut pas être connue,	10.00
Un anonyme de Tongres,	2.00
Troisième don d'un anonyme de Tongres qui a déjà donné au-delà de cent frs,	40.00
Une hospitalière,	0.50

Total, fr. 4426.43

De liberale *Vedette* van Tongeren, was verleden zaterdag vergiftigd kwaad tegen de katholieken die nieuwjaarsgiften durven zenden aan den Paus. Het is winter, zegt zij, het is koud, waarom geeft zij uw geld niet aan de armen?

Dat is schoon gezegd, *Vedette*. Gij vergeet maar eene zaak, dat is dat het precies de katholieke menschen zijn die het meest voor de armen zorgen. Zij richten op hunne eigene kosten scholen op om de onwetenden te leeren; zij vereenigen zich in conferentiën van St-Vincentius à Paulo om den armen bij

te staan; zij bezoeken den zieken en den lijdenden, geene moeiten zijn hun te veel, geene kosten te zwaar om den armen te redden. Zijn het misschien de liberalen die deze liefdadigheids werken tot stand brengen? Neen, het zijn juist degenen wier namen men vindt op de lijsten der nieuwjaarsgiften voor den Paus.

Wil men een voorbeeld hebben van de liefdadigheid der liberalen? Ziehier: Mevrouw Mevis, de moeder van M. Michiels liberalen burgemeester van Tongeren is in 1868 overleden. Zij heeft aan het genootschap van St-Vincentius à Paulo te Tongeren een legaat gemaakt van duizend franken. Deze som moest bij helft betaald worden door M. Mevis en door M. Michiels. M. Mevis heeft dadelijk na het overlijden zijner echtgenote de som van vijf honderd franken aan het liefdadig genootschap van St-Vincentius gezonden. M. Michiels, de liberale burgemeester, weigert zijne vijf honderd franken af te tellen!!!

Neen, *Vedette*, de katholieken hebben uwe vermaningen niet noodig om werken van liefdadigheid uit te oefenen. Houd uwen raad voor uwe vrienden en vooral voor onzen liberalen burgemeester. Het is aan hem dat gij moet doen verstaan dat de rijke den armen van zijnen overvloed moet mededeelen; het is aan hem dat gij zeggen moet dat het koud is, dat er veel nood is en dat hij als burgemeester, als rijke, als uitvoerder van den wil zijner overledene moeder, het ongelukkigste gedeelte zijner medeburgers niet langer mag berooven van een legaat dat hun in dezen guren tijd heel goed van pas zou komen.

Nederland geeft ons andermaal een goed voorbeeld, doch goede voorbeelden worden bij ons Gouvernement lichtelijk gevolgd, tenzij deze, die van Frankrijk komen.

De wet op de posthervorming is in de Hollandsche Kamer neêrgelegd: in het eerste artikel bepaalt het ontwerp, dat het vervoer van brieven, binnen de grenzen van het rijk, en voor welke plaats dan ook bestemd, slechts onderworpen is aan een port van 10 centiemen.

Men weet dat men hier herhaaldemaal in de drukpers en in de Kamer dezelfde hervorming heeft gevraagd; doch dat zij ons hardnekkig geweigerd wordt door den heer Frère, zooals dit overigens met elk anderen maatregel, in het belang van het volk, het geval is.

bij zal niemand aandienen, dien hij niet kent of die hem geene aanbevelingsbrief brengt

— Ik breng een brief, zegde de ruiter flauw, maar ik mag hem slechts aan hare majesteit overhandigen en — ha! viel hij zich zelve verheugd in de rede, daar is zijne majesteit de keizer!

De keizer kwam juist in gindsch klein portaal staan en zag opletend naar den vreemde, alsof hij verwachtte dat deze naar hem toelien en hem begroeten zou.

De vreemde begreep deze zwijgende uitnodiging des keizers, en deed eenige schreden voorwaarts, maar zijne beenen knikten onder hem, hij strakelde, waggelde en zou ter aarde zijn gezonken, zoo niet twee lakeien waren toegesnel, om hem te ondersteunen.

De keizer aarzelde nu niet langer, maar naderde met levendige schreden en groette met deelnemend gezicht den vreemde, wiens doods bleek gelaat mat en vermoeid op den schouder van eenen lakei was gezonken.

— Ik zag u de plaats oprijden en uw paard onder u neder storten, zegde Frans ik begreep, dat het iets buitengewoons is, dat u hier voerde, en uwe vermoedheid ziende, besloot ik daaraan dat ge een verren rid had afgelegd, om ons een of andere belangrijke tijding te brengen. Niet waar, het is zoo?

— Ja, het is zoo, stamelde de vreemde met doffe stem.

De keizer naderde hem dicht.

— Gij komt van het leger? vroeg hij zacht.
— Ja, sire, van het leger, antwoordde bij zwak. Ik ben de graaf van Benjowsky adjudant van generaal von Nadassy ik breng eenen brief van den generaal aan hare majesteit, die... Maar mijn God, zuchtte hij mat, hoe is het met mij, ik...

— Gij hebt u overmatig ingespannen, zegde de keizer medelijdend.

— Ik ben sedert vier-en-twintig uren niet van het paard geweest, en heb geen voedsel gebruikt, fluisterde Benjowsky, met bevende

Een simpel rekeningske.

De werklieden, die de beklagelijke gewoonte aangenomen hebben veel naar de herberg te gaan, en daar genoeg te zoeken, weten waarschijnlijk niet wat zij verteeren. De meesten hunner denken mogelijk nog, dat de uitgave gering, onbeduidend is, en men een knorpot zijn moet, om daarover in discussie te willen treden.

Wilden zij eens goed rekenen, zij zouden overtuigd zijn dat gespaarzaamheid, onder dit opzicht, hunne eigene toekomst en die hunner kinderen kan verzekeren.

Onderstellen wij eenen werkmán, die gemiddeld 2 fr. per week verteert. Is deze onderstelling overdreven? Wij zouden het wenschen, maar er zijn ongelukkiglijk te vele voorbeelden, die ons zeggen, dat er van den zaterdag avond tot den maandag avond al veel geld aan 't bier- en jeneverglas blijft plakken...

Een verteer van 2 francs in de werk, ge durende een jaar, maakt de som uit van 104 francs.

Nemen wij dan eenen werkmán op zijn twintigste jaar, en die, tot zijn vijftigste, de 2 francen in de week of 104 in het jaar gespaard heeft. Hij zal in 't bezit zijn van eene som van 3,120 franken.

Maar de 104 franken, die hij spaarde, bleven niet zonder winst: op eene Bank geplaatst, kreeg hij jaarlijks 4 1/2 ten honderd. Dit werd zoo van jaar tot jaar herhaald; de interesten werden bij het kapitaal gevoegd, en na verloop van dertig jaren bezit hij niet slechts 3,120 fr., maar de som van 6,343 franken.

Het zou dus zekeren werklieden voldoende zijn, om slechts de herberg voorbij te gaan, om op 30 jarigen leeftijd, dank aan de gespaarzaamheid, meester te zijn van een kapitaal van ongeveer 6 of 7000 franken.

Maar dit is niet alles.

De buitensporigheden van den zondag hebben in vele steden den arbeid doen staken op den maandag.

Op dit punt kunnen wij dezelfde berekening maken als op het bovengemelde. Wint de werkmán 2 francs per dag, en arbeidt hij den maandag niet, hij verliest insgelijks eene som van 104 fr. per jaar, en in 30 jaren, 3,120 franken. — Gaat hij daarentegen geregeld den maandag aan 't werk, en spaart hij die som, op de wijze als boven gemeld, op 30jarigen

lippen.

— Gij moet voor alles rusten, u herstellen en voedsel nemen, heer graaf, riep de keizer levendig. Geef mij den brief, ik beloof u, hem dadelijk aan de keizerin te overhandigen, en zoodra ge u hersteld hebt, zal ik zelf u aan de keizerin voorstellen.

Benjowsky schudde langzaam het hoofd.

— Ik heb bevel om den brief aan hare majesteit de keizerin zelve te overhandigen, stamelde hij flauw. Ik moet gehoorzamen, en God zal mij de kracht geven, dat ik het kan. Ik verzoek dus uwe majesteit mij tot de keizerin te voeren.

— Kom dan, heer graaf, zegde keizer Frans. Kom, geef mij uwen arm, en laat ons gaan!

Maar in 't zelfde oogenblik dat graaf Benjowsky zich uit de ondersteunende armen der lakeien verhoef om den hem aangeboden arm des keizers aan te nemen, bezweek zijne kracht en zonk hij weer doodsbleek achterover.

— Het gaat niet, riep hij met een hartverscheurenden jammerkreet. Ik zal sterven, nog eer ik het bevel van mijnen generaal heb uitgevoerd.

— Ge zult niet sterven, zegde de keizer, ge zult de bevelen van uwen generaal uitvoeren, dat beloof ik u. Maar ge moet nu ook verstandig zijn en niet het onmogelijke van u vorderen. Ge zijt doodelijk, en men ziet wel aan uw schoon paard, dat zoo even den laatste doodsniik heeft uitgeblazen welk een vreeslijk vermoedende rid ge gedaan hebt. Ge moet voor alles aan u zelven denken.

— Neen, neen, riep Benjowsky met krampachtige beftigheid.

— Ja, mijnheer de graaf, zegde Frans met hoogheid. Ik uw keizer, eisch dit van u, en zoo ge niet gehoorzaamt zult ge nooit tot de keizerin komen.

— Ach, sire, ge zijt zeer wreed, mompelde de graaf, ik...

— Neen, viel Frans hem in de rede, gij zijt wreed jegens u zelven. Gij wilt u dooden, en ik wil dit niet gedoogen, want het zou jammer zijn, indien een aan zijn plicht zoo getrouw officier,

ouderdom zal hij in bezit zijn van een nieuw kapitaal ten bedrage van 6,343 fr., of 12,000 à 13000 franken, als hij uit de herberg blijft en den maandag werkt.

Wij moeten, bij deze stoffelijke voordeelen, nog gewagen van de andere, die inderdaad onberekenbaar zijn? Op welken prijs zullen wij die gezondheid des lichaams en des verstands schatten, die bewaard en ontwikkeld wordt door geregelde gewoonten, en anders, door dronkenschap en losbandigheid, te niet gaan? Aan welken prijs, de vrede, de eendrachtigheid in 't huisgezin? het familiegeluk eindelijk, hetwelk niet bestaat in 't genot van ontzaglijke rijkdommen, maar in de wederzijdsche aangeleefdheid die echtelingen en kinderen in elkander oogden lezen?

Overdenkt, werklieden, deze eenvoudige bemerkingen, en trekt er uw voordeel uit.

De dagbladen hebben ons reeds gemeld dat onze stadsgeoot de eerw. heer P. Coenen door Mgr den bisschop gekozen was als pastoor van O. L. V. Kerk, te Verviers in vervanging van den eerw. heer Meunier, over twee maanden overleden, na deze parochie gedurende meer dan veertig jaren bestuurd te hebben. Zijne plechtige inhuldiging heeft plaats gehad verleden donderdag, 24 februari om half twaalf in 't bijzijn van eene groote menigte zijner nieuwe parochianen.

Na den lofzang *Veni Creator* en de geloofsbelijdenis van den nieuwen herder, heeft de eerw. heer deken van Verviers den kansel beklommen; hij heeft gesproken over de zending welke de herder te vervullen heeft in zijne parochie, over de verplichting die op de parochianen rust hem te aanhooren en hem te gehoorzamen in alles wat het geloof of de zedeleer betreft. De plechtigheid werd gesloten door den lofzang *Te Deum* en de benedictie van het allerh. Sacrament.

M. Coenen heeft daarna aan zijne tafel vergaderd de heeren pastoors van de stad en het kanton Verviers, de heeren leden van het bestuur van O. L. V. Kerk, M. den deken van Tongeren, M. Jamotte, pastoor van St-Christophe, den eerw. rector der jesuïeten van het klooster van Verviers en eenige andere vrienden. — M. Bruns, deken van Limburg, neef van den geïnstalleerden en M. Preeters, deken van Visé, belet door de plichten van hun ambt, hebben het feest niet kunnen bijwonen.

een zoo moedig ruiter en zulk een schoon jonkman, zoo vroeg, ten gevolge van ieverige plichtsvulling, sterven moest. Ik wil dat ge leven zult, en daarom beveel ik u een uur te rusten, voedsel te nemen en een glas versterkenden wijn te drinken; dan, als ge u hersteld hebt, zult gij tot de keizerin worden gevoerd, om, gelijk generaal Nadassy u bevelen heeft, zijnen brief aan hare majesteit te overhandigen.

— Uwe majesteit beloof mij, dat ik de keizerin binnen een uur zien zal?

— Ik geef er mij woord van eer op, mits ge tot zoo lang aan mijn bevel voldaan hebt. Binnen een uur zal men u in de voorkamer der keizerin voeren en dan behoef ge u slechts te laten aandienen. Ik zal de keizerin verwittigen, en hare majesteit zal u dan onmiddellijk ontvangen daar geef ik nogmaals mijn woord van eer op.

— Ik neem het aan en gehoorzaam het bevel uwe majesteit, zegde Benjowsky, wien 't koude zweet met dikke druppels over 't bleeke voorhoofd vloede. Ik gevoel mij niet sterk genoeg om voor de keizerin te verschijnen. Binnen een uur dus! Ik... hoop... water!

En niet langer in staat zijne zwakheid te overwinnen, zonk graaf Benjowsky bewusteloos ineen.

— Draagt hem naar de officierszaal, beval de keizer den lakeien. Men moet hem daar op den divan leggen en hem versterkend voedsel en wijn geven.

Vier lakeien beurdten Benjowsky op en droegen hem weg.

— En gij, zegde de keizer tot de anderen, verwijderd het arme paard. Neemt het zijn schoon zadeltuig af en legt het op Hektor uit mijne stallen. Als graaf Benjowsky vertrekt, moet men hem Hektor voorbrengen en hem zeggen, dat ik hem dit paard schenken, ter vergoeding van het dier, 't welk hij in de dienst der keizerin heeft doodgemaakt.

Hij knikte op zijne gemeenzame wijze de lakeien toe en ging toen door het kleine zijportaal het slot weer binnen. Met lichten, veer-

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MÜHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

IV.

KEIZERIN MARIA-TERESIA.

Des morgens van den 7 december reed een ruiter met loshangende teugels de binn-plaats van de burgt op; de beide schildwachters aan de poort van 't kasteel hadden vruchteloos getracht hem tegen te houden, terwijl zij hem toeriepen, dat niemand de binnenplaats anders dan te voet mocht betreden. De ruiter had op deze toeroeping niet gelet, en terwijl hij zijn paard hoog liet steigeren, sprong hij tusschen hen door op het plein; maar daar gekomen, stortte zijn paard laud kreunend onder hem op zijne voorpoten neder.

De ruiter sloeg er echter geen acht op. Hij maakte met koene behendigheid zijne voeten uit de stijbeugels los, en 't was hem juist gelukt op het steenen playeisel te springen, toen het paard zich omwierp en met krampachtige trekkingen zich op den rug wendde.

Arme Tibald, hij zal sterven, mompelde de ruiter met een haastigen, weemoedigen blik op het kreunende, stuiptrekkende dier, maar vervolgens wendde hij zich schielijk tot de lakeien die uit al de deuren der burgt nieuwsgierig waren toegesnel, om dit zonderling schouwspel te zien.

— Ik moet terstond hare majesteit de keizerin spreken, zegde hij, bevindt zij zich in de burgt? De lakeien zwegen en zagen elkander vragend en bedenkelijk aan.

— Ik weet niet, zegde eindelijk een hunner met aarzelende stem, het uur der openbare audientien is lang voorbij, en thans moet men eerst bij den dienstdoenden kamerheer aanvragen of hare majesteit nog audientie verleent, maar